

[Støtter.]

at fastholde kronekursen. Det sagde jeg allerede i mit første indlæg i formiddags; jeg ved ikke, om det er undgået det ærede medlems opmærksomhed.

Jeg vil gerne sige til hr. Christophersen, at der var 7 mia kr. mellem os og regeringen ved finanslovaftemningerne. Det store underskud er bl. a. fremkaldt af, at man efter vor vurdering løsnede for meget ved septemberforliget, bl. a. som følge af de store ekstra statstilskud, venstre kom med i sidste øjeblik, og i kraft af, at man gennemførte en omkostningsdæmpende ydelse i stedet for en indkomstpolitik. Vi kan jo diskutere naturligvis, hvilken virkning disse foranstaltninger har haft på statens udgifter i opadgående retning, men der er ingen tvivl om, at det er en virkning i opadgående retning. Og endelig virker underskuddet jo så alvorligt, fordi man gennemførte momslettelsen uden til gengæld at få tilsagn om f. eks. ombytning af dyrtidsportioner eller anden løntilbageholdenhed. Vi fik jo i realiteten intet tilsagn fra nogen om tilbageholdenhed på grund af momsnedsettelsen.

Hr. Christophersen har ret i, at vi har sympati for septemberforligets hensigtserklæring; det gælder jo ikke mindst den bebudede lavere rente, som altså er blevet til en højere, desværre. Alene det er nok til, at vi ikke kunne stemme for erklæringen, og jeg tror; man allerede på det tidspunkt kunne indse, at forliget skabte den højere rente, selv om man talte om det modsatte. Men hvorfor vil venstre og de øvrige forligspartier i dag fritage regeringen for forpligtelsen til at spare ud over septemberforligets forpligtelser og rammer og fritage regeringen for at spare straks på indeværende finansårs budget? Så vidt jeg kunne opfatte hr. Christophersens tale her i dag, så erkender man, at de planlagte besparelser er for små, men dermed erkender man jo også, at septemberforliget ikke hjalp og derfor må suppleres med andre foranstaltninger.

Fremskridtspartiet har foreslået en dagsorden, og jeg kan sige, at den dækker i vidt omfang vor opfattelse, men der er to ting at tilføje.

For det første vil den være et slag i luften, når de øvrige borgerlige partier, bortset fra os, før denne debat har bundet sig til at frede regeringen. Det beklager jeg i og for

sig lige så meget som hr. Maisted, idet denne debat burde have været anvendt til på rent sagligt grundlag at tvinge regeringen i arbejdstøjet, i hvert fald når det drejer sig om besparelser på indeværende års budget. Det er jo det, der skiller os, når det kommer til stykket.

For det andet er jeg enig i, at de borgerlige partier bør samarbejde om den nødvendige økonomiske politik, og så må vi jo lade socialdemokratiet stå tilbage med sin ubestumsomhed og sin nølen. For jeg tror ikke på, at socialdemokratiet på noget tidspunkt kan få gennemført de nødvendige besparelser. Det er jo en vis portion af partiets identitet, at man går ind for stigende statsudgifter, og det tror jeg ikke man på noget tidspunkt vil fravige.

Men så må jeg også sige til fremskridtspartiet, at der er noget, vi må snakke om, inden vi kan føre økonomisk politik sammen, for fremskridtspartiets økonomiske politik er jo én eneste stor inflationspolitik. Det er vist noget, alle økonomiske eksperter vil erkende. En skattelettelse, der kun hviler på fremskridtspartiets program, vil være en endnu større fare for landets økonomi og for stærkt forøget inflation end at lade stå til. Derfor kan vi heller ikke stemme for denne dagsorden. Vi vil undlade at stemme for den, ligesom vi vil undlade at stemme for det af DKP fremsatte dagsordensforslag, hvis det skulle komme til afstemning.

Hr. Hilmar Baunsgaard var skuffet over det konservative folkeparti. Da vi ikke kunne opnå en stemmemæssigt afgørende rolle i forbindelse med aftalen i september, sagde vi nej, siger hr. Hilmar Baunsgaard. Det er jo en urigtig fremstilling, og det ved hr. Hilmar Baunsgaard. Den konservative gruppe blev holdt i beredskab. Det var imod vor vilje, det var i og for sig også imod vort vidende, men vi blev holdt i beredskab, og da der ikke længere var brug for os, blev vi ikke inddraget i forhandlingerne. Vi fik ingen indflydelse på udformningen af forliget, og det var det afgørende. Vi stemmer ikke uden videre for et stort politisk forlig, medmindre vi får nogen indflydelse på indholdet.

Hr. Hilmar Baunsgaard omtalte landets paradoksale situation, nemlig den, at samtidig med at vi har stor arbejdsløshed, har vi også et stort privatforbrug. Jeg vil opfordre